

Hoe wil SEP haar doel bereiken?

- Door informatie te verzamelen over de wijze waarop wordt omgegaan met een doodswens. Hebt u of een dierbare om euthanasie gevraagd en geen gehoor gevonden, laat het ons weten.
- Door persoonlijke ervaringen te delen met hulpverleners in de psychiatrie. Eén moeder vertelt over de zelfdoding van haar kind en een andere moeder over de euthanasie die bij haar kind is toegepast. Het schrille contrast tussen deze aangrijpende gebeurtenissen spreekt boekdelen en stemt de toehoorders tot nadenken.
- Door als gastspreker op te treden bij opleidingen voor psychiatrie.
- Door het woord te voeren op symposia en deel te nemen aan debatten.
- Door GGZ instellingen te bezoeken.
- Door commissies samen te stellen, die zich buigen over specifieke onderwerpen, bijvoorbeeld hoe familieleden kunnen worden betrokken bij een euthanasietraject.
- Door een luisterend oor te hebben voor mensen die te maken hebben met een dierbare die niet verder wil leven, of die een geliefde hebben verloren door zelfdoding nadat er tevergeefs om euthanasie is gevraagd.
- Door psychiatrische patiënten met een doodswens informatie te geven over de inhoud van een euthanasieverzoek.

Wilt u ons steunen? Dat kan!

U kunt zich als ervaringsdeskundige of anderszins bij deze problematiek betrokkene opgeven voor onze steungroep. Hiermee geeft u te kennen de doelstelling van de stichting te onderschrijven en desgewenst eventueel een bijdrage te willen leveren aan onze activiteiten.

U kunt de stichting financieel steunen door een bijdrage te storten op rekening NL17 INGB 0005 4373 40, ten name van de Stichting Euthanasie in de Psychiatrie te Vught. De stichting heeft de ANBI-status, waardoor uw gift fiscaal aftrekbaar is. S.E.P., opgericht 20-04-2010. Kamer van Koophandel: 17284117.

Contactinformatie:

E-mail: info@euthanasieindepsychiatrie.nl
Internet: www.euthanasieindepsychiatrie.nl

Telefoon:

U kunt ons telefonisch bereiken van maandag tot en met vrijdag van 10.00 tot 17.00 uur op nummer 06-22316088.

De strijd voorbij

Het boek *De strijd voorbij* is alleen via onze website te bestellen.

Euthanasie in de psychiatrie

Als je niet meer kunt leven

We moeten durven toegeven dat een psychiatrische patiënt soms niet te behandelen is

Het is van groot belang dat de doodswens van een psychiatrische patiënt serieus wordt genomen en dat de familie van meet af aan bij het euthanasietraject wordt betrokken.

Voorgeschiedenis

Aanleiding voor de oprichting van de Stichting Euthanasie in de Psychiatrie was de zelfdoding van twee jonge mensen met een ernstige, onbehandelbare psychiatrische stoornis, die hadden gevraagd om euthanasie, maar geen gehoor vonden bij hun behandelaren. Voor de moeders van deze jonge mensen was het onverteerbaar dat hun kinderen genoodzaakt waren zelf een einde aan hun leven te maken. Zij besloten hun ervaringen wereldkundig te maken en zo aandacht te vragen voor hulp bij zelfdoding en euthanasie in de psychiatrie.

In 2009 begonnen zij met de website www.euthanasieindepsychiatrie.nl om de discussie over hulp bij zelfdoding in de psychiatrie op gang te brengen en ervaringsverhalen te verzamelen. Al snel kwamen via de site talloze reacties binnen. Duidelijk werd dat veel psychiatrische patiënten met een doodswens zich niet gehoord voelen door hun behandelend arts, en als gevolg daarvan in alle eenzaamheid en soms op gruwelijke wijze zelf een einde aan hun leven maken.

De vele verhalen en hulpvragen waren reden om nog actiever met dit onderwerp aan de slag te gaan. Opleidingen voor psychiatrie werden aangeschreven met het verzoek te mogen komen praten over hulp bij zelfdoding aan psychiatrische patiënten met een doodswens. De moeders schreven het boek *De strijd voorbij*, uitgegeven door Libra & Libris. Ook verschenen er interviews in o.a. de Volkskrant, Trouw, het Brabants Dagblad, Vriendin en zaten de moeders aan tafel bij Pauw en Witteman. Daarnaast waren zij te zien bij Uitgesproken EU, Nieuwsuur en Aanpakkers en te beluisteren in het IKON programma De Andere Wereld.

Door het optreden in de media kwam via de website wederom een grote stroom reacties op gang van lotgenoten, die hetzelfde hebben ervaren of nog meemaken. Velen wilden het initiatief om aandacht te vragen voor de doodswens van psychiatrische patiënten ondersteunen, waarop is besloten de Stichting Euthanasie in de Psychiatrie (SEP) op te richten. Het bestuur van de stichting bestaat uit leden, die persoonlijk of beroepsmatig te maken hebben (gehad) met de problematiek van zelfdoding door psychiatrische patiënten.

Nabestaanden

Zelfdoding door een dierbare heeft vaak jarenlang een enorme impact op de familie en vrienden. In de periode daarvoor voelen zij zich machteloos omdat zij niet in staat zijn hulp te bieden, en leven zij in angst het bericht te krijgen dat hun geliefde dood is gevonden. Na de zelfdoding blijven zij achter met de vraag: "Waar zijn wij tekortgeschoten?" De wetenschap dat hun dierbare in alle eenzaamheid is gestorven, is voor velen onverdraaglijk. Daarom is het zo ontzettend belangrijk dat de familie wordt betrokken bij een euthanasietraject.

Meldingen

Jaarlijks vragen gemiddeld 500 patiënten hun behandelend arts om euthanasie. In 2008 zijn twee personen geholpen, in 2009 geen, in 2011 waren dat er 12, in 2012 13, in 2013 43 en in 2014 41. Er is de laatste jaren een toename te zien van het aantal mensen dat hulp wordt geboden, maar gelet op het aantal verzoeken zijn er nog steeds patiënten die tevergeefs een beroep doen op hun behandelaar. Uit onderzoek blijkt dat het merendeel van de zelfdodingen wordt gepleegd door mensen die bekend zijn bij de psychiatrie.

Stichting Euthanasie in de Psychiatrie (SEP)

Doel

Het doel van de Stichting Euthanasie in de Psychiatrie is de doodswens van psychiatrische patiënten bespreekbaar te maken en een menswaardig sterven bij ondraaglijk geestelijk lijden te bevorderen.

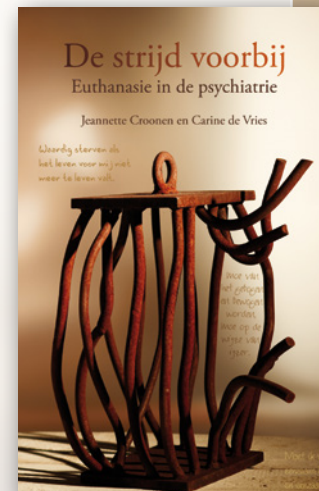
SEP wil de aandacht vragen van psychiaters en andere hulpverleners in de psychiatrie voor de problematiek van het zelfgewilde levens-einde. De doodswens van een patiënt dient serieus te worden genomen. Door met de patiënt in gesprek te gaan kan worden onderzocht wat de reden is dat hij niet verder wil of kan leven. Als blijkt dat er geen adequate behandeling mogelijk is, moet de behandelaar de mogelijkheid van euthanasie niet uit de weg gaan. Samen met de patiënt en zijn familie zou dan een traject kunnen worden ingezet, waarbij wordt toegeleefd naar een waardig afscheid van het leven.

Kentering

Psychiaters kennen hun patiënten en weten of iemand in een uitzichtloze situatie verkeert. Als niets meer helpt, zou dat openlijk met de patiënt en zijn familie moeten worden besproken. Indien de patiënt dan te kennen geeft niet verder meer te willen leven, zou de mogelijkheid van euthanasie besproken moeten worden, en de patiënt het vooruitzicht moeten worden gegeven dat de behandelaar daarbij behulpzaam zal zijn. Waar moet de patiënt naar toe als zijn behandelaar hem geen helpende hand toesteeft? In de praktijk is dat niet zo eenvoudig: psychiaters zijn immers gericht op behandeling, niet op beëindiging van het leven. Dat

vraagt een kentering in denken en handelen. Het is belangrijk dat psychiaters het gesprek over de doodswens met de patiënt en zijn familie aangaan. Dat geeft de patiënt het gevoel dat hij wordt gehoord en haalt hem uit zijn eenzame gevecht. De familie krijgt de gelegenheid de patiënt tot steun te zijn en samen met hem het laatste stukje van het leven zin te geven.

Het is niet uitgesloten dat een open gesprek over de doodswens en de mogelijkheid van euthanasie de patiënt zo oplucht, dat hij zich gesterkt voelt en weer (enige tijd) vooruit kan. Zo zegt psychiater C. van Houwelingen in het tijdschrift Relevant van de NVVE: "Mijn toezegging was voor cliënte reden om van suïcide af te zien." Indien de wens echter aanhoudt, behoort dat te leiden tot hulp bij zelfdoding. De euthanasiewet biedt de mogelijkheid van euthanasie en hulp bij zelfdoding bij geestelijk lijden. "Het moet kunnen en het kan ook," zei voormalige minister Els Borst hierover in de documentaire "Mag ik dood?" Uiteraard dient te worden voldaan aan de zorgvuldigheidseisen die de wet stelt.

Met de vraag: 'Mag ik dood en wil je mij daarbij helpen?' heeft de psychiatrie nog te veel moeite